Benke László

Kutya-szabadság

A tetszés is valami, de hogy oda vezet-e, ahova jutni szeretnék, veled, angyalkám, ám legyen: édes szomszédasszonyom, azt nem tudom. Mégis igaz lehet, hogy majd akkor történik itt komolyabb változás, ha kibékül a kutyámmal. Azt felelte, ha nem teszek valamit VELE, akkor szól a HIVATALNAK. De mit tegyek *Vele*? A kutyámmal tegyek valamit? Picur fajtiszta kotorék eb, nekem még akkor is tetszik, ha újra meg újra kikaparja a szomszédasszony hagymáit. Ő pedig akkor sem fog tetszeni nekem, ha elmúlok nyolcvan, s nem tudom megírni íratlan novellám, amelynek címe Kutya-szabadság. És itt van az elképzelt, a született és megíratlan novella, a fejemben. A szomszédasszony pedig nyomban beváltotta fenyegetését. Nemcsak szólt a magas hivatalnak, elment igazáért egészen a Legfőbb Bíróig. A meglepő Igazságtevő úgy rendelkezett, hogy a kutyámat szabadon kell engedni, mert a kutya is szabadnak született, engem pedig leszidott a sárga földig, hogy miért kötöttem láncra Picurt, mikor ő látja rajtam és a kutyán is, hogy régen szabadon tartottam. Eleitől fogva, mondtam. Annyira szeretem az állatokat, kivált a saját kutyám. Valóban szégyelltem magam szegény pára megláncolása miatt, de hát hivatalfélő ember vagyok, bánom is minden bűnömet, a kutyámmal együtt. S miközben a szomszédasszony rikácsolását hallgattam a kikapart hagymák miatt, a Legfőbb Úr hümmögve úgy ítélkezett, hogy a kutyák szabadok, a hagymákat kell láncra kötni.

Röptetés

Szabadságtól zeng az ég,
a bajnok is, a röptető,
kié a háló és a madzag is,
ki madzagvégen ugrabugrál.
Föleresztett hálójában
sok madár!
Én meg itt
kitekert nyakkal nézem ezt a
röptetést,
hogy hihihí meg hahaha

– röpüljetek ha zeng az ég,
hull a toll, toll havaz;
egy toll-madár
túllépte kapott szerepét,
elröpült, tudta bár,
nem fog golyót a toll,
a toll mégis golyót fogott;
így esett, hogy lezuhant,
övé ez a nekrológ,
lenne bár a bajnoké,
kié a háló, a madzag,
sőt a puska is, mit elsütött
s most a jobb kezében ráz,
hogy hihihi meg hahaha:
röpüljetek, madarak!